

1

Jessie

Op de achtergrond klinkt het nieuwste liedje van Nothing But Thieves. Ik neurie zachtjes mee. Voor me staan houtblokken in een vuurton te fikken. Mijn handen warmen aangenaam op en mijn gezicht gloeit. Het geknetter van het vuur komt boven de stem van de zanger uit.

Een buurman gooit er twee houtblokken bij en steekt de pook in het vuur. Vlammen laaien op. Hij glimlacht naar me, voordat hij zijn biertje weer pakt en zich bij mijn ouders en wat andere burens voegt.

Mijn ouders en ik wonen sinds kort in de Voordersteeg, een mooi en rustig hofje waar zes woningen aan liggen. Vanavond hebben we een borrel georganiseerd voor alle burens.

‘Hier, ik heb dit voor je meegenomen. Wat drink je eigenlijk?’ Mijn buurmeisje Roos is naast me komen staan. Ze draagt een dikke winterjas, een sjaal die haar halve gezicht omhult en een mutsje dat de rest grotendeels aan mijn blik onttrekt. Ik zie alleen haar neus, ogen

en wenkbrauwen. Op de bartafel naast me heeft ze een vol champagneglas neergezet. Ik neem een klein slokje. Kinderchampagne voor de minderjarigen.

‘Net had ik gewoon een colaatje,’ zeg ik.

‘Zullen we even proosten?’ vraagt Roos, mijn antwoord negerend. Ze drukt het champagneglas in mijn hand. ‘Ik ben blij met jou als mijn nieuwe buurmeisje.’ Ze glimlacht.

Onze glazen klinken en we nemen allebei een slok. Hm, best lekker, eigenlijk. De kinderchampagne die ik eerder heb gedronken smaakte zo zoet dat mijn tandglazuur er bijna vanaf barstte.

‘Nou ja, “nieuwe” buurmeisje. We wonen hier inmiddels al bijna twee maanden,’ zeg ik.

Roos neemt nog een slok. Ze is iets te enthousiast en champagne druppelt op haar jas. We lachen erom.

‘Lieve buren, lieve mensen!’ Mijn vader tikt met de sleutel van onze stacaravan op zijn bierglas. Iedereen kijkt op, de muziek wordt zachter gezet.

‘Lieve buren, wij vinden het hartstikke leuk om middels deze borrel kennis te maken met jullie allemaal.’ Zo te zien heeft pap al een slokje op. Zijn ogen staan wat hangerig. Dat krijgt hij aan het einde van een drukke werkweek of met een borrel op. Nu is beide het geval.

‘Met “wij” bedoel ik natuurlijk mijn liefvallige vrouw, Beth...’ Hij trekt mam naar zich toe en ze vlijt zich tegen hem aan. Haar wangen kleuren rood. Ze knikt enthousiast. ‘... en onze lieve meid, Jessie...’ Paps ogen zoeken mij tussen de aanwezigen. Hij gaat op zijn tenen staan om me te spotten, maar ik draai me gauw om naar

Roos. Gelukkig praat hij al verder: 'We hebben eigenlijk allemaal al kennis met elkaar gemaakt, de afgelopen tijd, maar op deze manier willen wij jullie bedanken voor jullie open armen. We waarderen het zeer. Proost!'

Er klinkt applaus en glazen worden geheven.

'Leuk dat jouw ouders deze borrel hebben georganiseerd. We doen eigenlijk nooit wat met de buurt,' zegt Roos.

'Ja, dat was mijn moeders idee. Ook in verband met de burens van nummer 3.'

'O, het proces dat jullie hadden met die schuur van ze?'

'Yup, al was het meer een proces tussen hen en de gemeente,' zeg ik.

'Nou, dat lijkt nu wel oké te zijn. Kijk maar, ze staan daar en het ziet er best gezellig uit. Wil jij nog wat drinken? Ik pak gewoon echte champagne, hoor. Niemand die dat ziet.'

'Nee, dank je.' De sfeer tussen ons en de burens is nu inderdaad stukken beter geworden. Toen de buurman erachter kwam dat pap een klacht had ingediend over zijn schuur, was hij niet zo vrolijk. Dat was geen goede binnenkomer voor ons. Maar pap en mam hadden geen zin om de zomers buiten door te brengen in de stank van zijn beesten. Het begon met voorzichtige mededelingen over de stankoverlast, maar toen pap erachter kwam dat de schuur veel groter was dan toegestaan, beet hij zich daarin vast.

Terwijl Roos drinken haalt, voeg ik me bij pap en mam. Als ik omkijk, zie ik dat Roos bij mijn buurjongen Scott is gaan staan.

‘Goed gespeecht, pap!’ Ik geef hem een schouderklopje.

‘Dank je, meisje.’ Hij drukt een kus op mijn haren. Pap en mam voeren een luchtig gesprekje met wat burens.

Ik kijk naar de donkere lucht en er vallen wat spetters op mijn gezicht.

‘Als we die schuur niet moesten laten verwijderen, stonden we nu in elk geval droog,’ zegt Hans, de buurman van nummer 3. Hij klinkt jolig, volgens mij bedoelt hij het sarcastisch. Roos, die net komt aanlopen, geeft me achter zijn rug een knipoog.

‘Buienradar voorspelt een flinke regenbui. Bij wie gaan we dit feestje binnen voortzetten?’ vraagt Roel van nummer 7. Hij is al druk in de weer met het verplaatsen van het hout zodat het droog ligt.

‘In ieder geval niet bij de organisatie van dit feest,’ grinnikt Hans. ‘Hoeveel graden is het nu in die caravan van jullie?’ wil hij dan weten.

‘Als we geluk hebben, zo’n twaalf graden, want ik heb de kachel aangelaaten,’ antwoordt mijn vader.

Iedereen moet lachen. Veel warmer wordt het niet in ons tijdelijke huis.

Wij laten hier een woning bouwen. Tijdens de bouw van het huis wonen we op onze eigen kavel in een stacaravan. Het is nu winter en de caravan is niet geïsoleerd, dus het is er bijna niet warm te stoken op dit soort dagen. Mijn favoriete plekje in de caravan is dan ook lekker onder de elektrische deken op mijn bedje, (met de nadruk op ‘je’, want alles is er klein en krap).

‘Kom allemaal maar onder onze overkapping staan!’ roept Roel opgewekt met in elke hand een bierflesje dat hij in de lucht houdt.

‘Dit kan nog weleens heel gezellig worden,’ zegt Roos, die haar arm door de mijne heeft gehaakt.

2

Jessie

Het is bijna middernacht. Gelukkig is het weekend en ben ik morgen lekker vrij. Ik merk wel dat ik slaperig word. O, ik zou een moord doen voor een lange, warme douche en daarna in een heerlijk, groot bed stappen. *Keep on dreaming*, dat duurt nog zeker een jaar. Ik zucht.

‘Wat vind jij daarvan, Jes?’ Roos stoot mijn arm aan.

‘Huh, wat?’ Slaperig wrijf ik in mijn ogen.

‘Goedemorgen!’ roept Roos overdreven hard. Scott moet erom lachen. ‘Ik vroeg wat je ervan vindt als we even naar buiten gaan?’ vervolgt ze. Haar gezicht staat opgewekt. Roos is zo te zien totaal niet moe. Zij straalt altijd een en al levendigheid uit.

‘Ehm, wat doen dan?’

Omdat bijna iedereen last van de kou had, zijn we bij de burens van nummer 11 naar binnen gegaan. De burens van nummer 1 gingen naar huis omdat ze morgen vroeg op moeten, want ze gaan naar familie aan de andere kant van het land. Ik begon het eigenlijk net lekker warm te krijgen met een kussentje op schoot en hun hond bij mijn voeten.

‘Beetje kletsen met z’n drietjes. Hierbinnen is het zo saai met al die volwassenen.’ Roos knipoogt naar me. Ik ken haar pas twee maanden, maar het was me meteen al duidelijk dat Roos een ondernemende meid is. Ze is altijd bezig met iets of onderweg naar wat anders. Leuk, maar soms ook erg druk.

Roos en Scott trekken hun jas aan. Scott geeft mij mijn jas aan. Hij ziet er ook een beetje moe uit. Zijn rossige haren zitten warrig en hij geeuwt.

Ik loop achter ze aan naar buiten. De kou slaat in mijn gezicht. Gelukkig is het wel droog. We gaan bij de vuurton staan die inmiddels gedoofd is. Scott doet een poging de boel weer aan te steken. Rookwolken ontsnappen uit de ton.

‘Hoe is het nou om van de stad opeens in zo’n saai dorp terecht te komen?’ vraagt Roos mij.

‘De stad was niet veel spannender, hoor. Het was er drukker, maar die rust hier vind ik eigenlijk wel fijn,’ zeg ik.

‘Wat een dooddoener. Jij weleens in een stad gewoond, Scott?’

Scott lijkt zijn strijd met het vuur te hebben gewonnen. Gele vlammen komen uit de ton tevoorschijn. Hij wrijft in zijn handen. Ik zie een flauwe glimlach op zijn gezicht.

‘Nee, maar dat zou ook niks voor mij zijn,’ zegt Scott beslist.

‘Hoezo niet?’ wil Roos weten.

‘Ik hou, net als Jessie, van de rust. De ruimte. Ik moet er niet aan denken om in de stad te wonen.’

‘Ben ik dan de enige stadsmens hier? Zodra het kan ben ik weg, hoor! Dan huur ik een kamertje driehoog achter. 24/7 partyen!’ Roos glundert. Volgens mij ziet ze het al helemaal voor zich.

‘Nou, zit je dan op je kamertje. Klein, vaak ranzig en altijd lawaai. Dat heb je hier tenminste niet. En je kunt niet eens dieren hebben als je daar woont,’ zegt Scott.

‘Wie zegt dat ik dieren wil hebben? Die stinken pas.’ Roos begint te lachen. ‘Een van de redenen waarom die schuur van jullie weg is, Scott. Vooral in de zomer stonken die beesten, joh,’ zegt Roos nu vooral tegen mij. Ze houdt demonstratief haar hand op haar mond en neus.

Scotts gezicht betreft.

‘En dat is dan ook meteen het enige wat hier gebeurt. Een ambtenaartje dat sommeert een schuur te verwijderen,’ moppert Roos nog voordat Scott iets kan zeggen. ‘Ik vind het tijd voor wat actie,’ vervolgt ze.

‘Hoe bedoel je? Wat voor actie?’ vraag ik.

‘Nou, gewoon, iets spannends. Dat hier iets gebeurt, of zo.’

‘Iets gebeurt...?’ herhaal ik.

‘Wat was dat?’ zegt Scott opeens. Ik volg zijn blik en zie hem naar de openbare weg kijken. Het is daar pikdonker. Ergens in de verte brandt een lantaarnpaal. De tuin wordt enkel onder de overkapping verlicht, maar wij staan achterin. Alleen het vuur zorgt ervoor dat we niet volledig door het donker worden opgeslokt.

‘Wat, wat?!’ roept Roos.

‘Ik zag iets,’ fluistert Scott.

‘Waar? Op straat? Een kat of –’

‘Ssst,’ onderbreekt Scott haar. Hij sluipt richting de lage heg en gebaart ons stil te zijn.

Zo te zien kost dat Roos de grootste moeite. Ongeduldig springt ze wat op en neer. Pas als Scott weer rechtop staat roept ze: ‘Was niks, hè?’

‘Ik zag echt iets en het was geen kat. Het was veel groter, een mens, denk ik.’

‘Liep er iemand door de tuin?’ Een rilling trekt door mijn lijf. Ik kijk naar de verlichte woning nummer 11. De gordijnen zijn gesloten.

‘Nee, op straat. Hij stond aan de andere kant van de heg.’

‘Lul niet, je probeert ons gewoon bang te maken!’ zegt Roos als Scott weer bij ons staat.

‘Dan niet,’ bluft hij. Ondertussen port hij met een pook in het vuur. De vlammen dansen.

‘Maar als er echt iemand was, dan moeten we er toch achteraan! Of naar binnen om het te zeggen.’ Roos’ adrenaline werkt bijna aanstekelijk. Al voel ik er niks voor om ‘erachteraan’ te gaan.

Scott komt niet in beweging. ‘Wie of wat het ook was, het is natuurlijk allang weg. En daarbij, het is niet verboden om op een openbare weg te staan.’

Dan zie ik Roel in de verte lopen met zijn hondje Bailey. Hij zwaait naar ons. Waarschijnlijk liep hij net gewoon voorbij.